

РЕШЕНИЕ

№ 6982

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9484** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 11.08.2021 г., постановено по н.а.х.дело №4882/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 104-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №22-006503/13.03.2020г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на основание 416, ал. 5, във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено касационна жалба от санкционираното дружество, с искане да бъде отменено заедно с НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, вр. чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че при издаване на НП не е съобразена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН. В тази връзка сочи, че изводът на СРС, за липса на процесуални нарушения в административнонаказателното производство, е неправилен. Счита се, че неправилно е ангажирана

административнонаказателната отговорност на дружеството, тъй като командировъчните разходи са били изплатени на лицето, т.е. описаното в НП нарушение не е извършено. Обжалваният акт бил недопустим, в частта относно присъдените на административнонаказващия орган разноски, предвид обстоятелството, че нормата на чл. 63д ЗАНН влиза в сила от 24.12.2021г.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Х. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата на е неоснователна, по следните съображения:

Приетата от СРС за установена фактическа обстановка е, че при извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], в период 01.11.2019г.-10.12.2019г., въз основа на представени в Инспекцията по труда документи, във връзка с осъществяване на последващ контрол по изпълнение на 5 броя задължителни за изпълнение предписания. По време на проверката служител на Д"ИТ" установил, че не е изпълнено даденото на основание чл.404, ал.1, т.1 от КТ, дадено с Протокол за извършена проверка изх. №ПР 1933166 от 01.11.2019 г. предписание под №5, което касае задължение за работодателя да изплати сумата в размер на 4903,16 лв., която сума представлява разликата до пълния размер на дължимите командировъчни пари, начислени в разчетно-платежните ведомости заплати на дружеството и фишове за заплати на В. Д. И. за периода на командироване със Заповед №022/15.03.2019г., Заповед №033/13.05.2019г. и Заповед №041/08.07.2019 г. за времето от 16.03.2019 г. до 10.05.2019 г.; от 13.05.2019 г. до 05.07.2019 г.; от 08.07.2019 г. до 06.08.2019 г. и от 03.09.2019 г. до 25.10.2019 г. командироването през м. септември 2019 г. е прекратено поради настъпило ПТП, считано от 05.09.2019г., съгласно чл.215, ал. 1 от КТ. Срокът на предписанието бил изтекъл на 20.11.2019 г.

На 01.11.2019г. е връчена призовка за явяване и представяне на документи, във връзка с връчен на 01.11.2019г. Протокол с изх. №ПР1933166. До приключване на проверката на 10.12.2019г. не са представени доказателства за изпълнение на предписанието. Въз основа на констатациите от проверката, на управителя на дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение, подписан без възражения. Въз основа на него е издадено процесното НП.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът е приел, че АУАН и съставеното въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено и в случаят покрива хипотезата на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Решението е правилно.

Следва да се подчертае, че административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана за това, че не е изпълнил даденото му задължително предписание под № 5 от Протокол за извършена проверка № ПР 1933166/01.11.2019 г.

Съгласно чл.404, ал.1, т.1 КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на Инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ предвижда налагането на имуществена санкция за неизпълнение задължителните предписания на контролен орган по спазване на трудовото законодателство в размер от 1 500 лв. до 10 000 лв. Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ.

Дадените задължителни предписания могат да бъдат оспорени в качеството на принудителни административни мерки пред АС по реда на чл.145 и сл. АПК. Тяхната законосъобразност не може да бъде преценявана инцидентно в съдебното административнонаказателно производство при оспорването на НП, издадено за тяхното неизпълнение от адресата по реда на чл.59 и сл. ЗАНН. В случая е безспорно установено, че даденото предписание не е било изпълнено в срок. Нещо повече касаторът и в касационната жалба продължава да твърди, че предписанието е неправилно. В случая, даденото на касатора, в качеството му на работодател задължително предписание е да изплати сумата в размер на 4903,16 лв., представляваща разликата до пълния размер на дължимите командировъчни пари, начислени в разчетно-платежните ведомости заплати на дружеството и фишове за заплати на В. Д. И. за периода на командироване със Заповед №022/15.03.2019г., Заповед №033/13.05.2019г. и Заповед №041/08.07.2019 г. за времето от 16.03.2019 г. до 10.05.2019 г.; от 13.05.2019 г. до 05.07.2019 г.; от 08.07.2019 г. до 06.08.2019 г. и от 03.09.2019 г. до 25.10.2019 г., като командироването през м. септември 2019г. е прекратено поради настъпило ПТП, считано от 05.09.2019 г., съгласно чл.215, ал. 1 от КТ. Срокът за изпълнение на предписанието е до 21.11.2019 г. По делото няма данни

това предписание да е било оспорено от касатора, съответно отменено с влязло в сила съдебно решение. Не са представени и доказателства предписанието да е било изпълнено в предвидения срок. В обяснението /л.19 по н.а.х.д. №4882/2020 г./ е посочено, че сумата от 4903,16 лв., която представлява разликата до пълния размер на дължимите командировъчни пари начислени на лицето В. И. е задържана от работодателя до приключване на заведеното от дружеството дело срещу лицето, поради което възражението за липса на извършено нарушение от страна на дружеството е неоснователно.

Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с Протокол №ПР 1939561 от 10.12.2019 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, законосъобразно е ангажирана административно– наказателната отговорност на касатора.

Размерът на наложеното наказание, индивидуализирано над предвидения минимум не следва да се обсъжда, тъй като основанието по чл.348, ал.1, т.3 НПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН-„явна несправедливост на наложеното наказание“ не е релевиран с касационната жалба до АССГ-арг. от чл.218, ал.1 АПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН.

По изложените съображения, правилното решение на Софийския районен съд се оставя в сила.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 80 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр.чл. 63, ал.1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.08.2021 г., постановено по н.а.х.дело №4882/2020 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекцията „Инспекция по труда“-С., сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, разноси за касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

